

била температурата му и т. н.; но какво въ дѣйствителностъ е слънцето, това е една тайна. Отъ земята ние можемъ да прѣдполагаме и едното, и другото, но, когато човѣкъ стане духовенъ, той ще бѣде въ състояние да провѣри истината за това растене, за което Павелъ говори. Искашъ да знаешъ, има ли животъ горѣ на мѣсечината или не, има ли вода или не, ще вземешъ торбичката си и билетъ, и въ нѣколко часа ще може да провѣришъ тази истина. Така може да се отиде и до слънцето, да се провѣри какво е то. А сега ние изучаваме нѣщата само чрѣзъ отражение, тъй както то става, но отраженията не сж всѣкога вѣрни. Въ едно отражение има външна и вътрѣшна страна; вие имате само външната, а вътрѣшната за васъ е скрита. „Познавамъ този човѣкъ“. Познавате неговата сѣнка. — Казвате: „Неговитѣ очи сж черни“. Това е неговата сѣнка. — „Бѣла му е брадата“. Това е сѣнка. — „Красивъ е“. Всичко е сѣнка. Този човѣкъ, който ви се вижда денемъ красивъ, вечеръ е черенъ. Ако въ извѣстно отношение се измѣни свѣтиликътъ, ще се измѣни и свѣтлината на човѣка. Това е растене на сѣнкитѣ, защото и сѣнкитѣ растатъ; една сѣнка може да се намали и да се изгуби; напр., сутринъ като изгрѣва слънцето, сѣнката е по-голѣма, а къмъ обѣдъ сѣнката съвсемъ се смалява, а като залѣзе слънцето, съвсѣмъ изчезва. Азъ ви правя тази аналогия, защото сте хора на сѣнкитѣ — изучавате нѣщата на кинематографа. Ако ви говоря другояче, вие ще кажете: „Докажи това нѣщо“. Но, за да ви го докажа, ще трѣбва да ви взема билетъ, да дойдете съ мене, да отидемъ на слънцето, на мѣсеца. Вие